

Георги Караславов
Горделивото борче

Когато мъничкото борче излезе над рохкавата пръст и погледна ясното светло небе, то разпери радостно нежните си листенца.

– Ай! Колко е хубаво! – рече то.

Но тутакси се стресна. Наблизо премина глух шум. То разтвори още повече листенцата си и ококори зелените си очички.

– Я-я-я! Какво е това? – изплашено се запита то.

– Гора! – рече едно стройно дърво.

– А ти какво си?

– Аз съм бук. Цялото това е вековен букак. По-нагоре има лески, ела и борики като тебе.

– Значи, аз съм бор? – учудено попита малкото растение.

– Бор.

– А защо не съм при другите борики?

– Тук си попаднало. Борините растат по-нависоко.

– Те са горди дървета – обади се една млада белокобра бреза.

„Значи, и аз трябва да бъда гордо“ – рече си борчето и се наду.

Потекоха топли, светли, безбурни часове. Денем, когато не полъхваше никакъв ветрец, гората се отпуснаше в спокойна дрямка и слушаше унесено песните на сладкогласните птички. Тук-там по напуканите дебелокори дънери чукаха кълвачи, подпрени като някакви майстори-дърводелци. Кукувици прелитаха с лек шум и дебнеха да се вмъкнат незабелязано в някое чуждо гнездо. По най-тънките клончета на върховете подскачаха пъргави катерички. Лазеха мравки, бръмбари, гъсеници. Нощем всичко се спотайваше, всичко се прибираше да спи. Тогава полъхваше ветрец и гората запяваше своята приспивна многогласна песен.

Малкото борче растеше. Но си растеше самичко, настрана, не се вслушваше нито в песните на птичките, нито в шума на вековните дървета. „Аз съм гордо дърво“ – казваше си то и поглеждаше презрително дебелокорите буки. Но то не можеше да търпи, че другите дървета бяха по-високи от него и поглеждаха с върховете си към далечни и незнайни хоризонти. И борчето започна да гледа само нагоре, да расте все по-нависоко и по-нависоко.

– Опасно е да се развиваш така, младо! – рече веднъж един стар бук.

– То не е твоя работа – отвърна троснато борчето.

– Аз съм стар, ти мене слушай – продължи, без да се обиди, букът.

– При това ти растеш настрана от гората и ако свие някоя буря, никой от нас не ще може да ти помогне.

– Аз не се нуждая от вашата помощ – рече борчето и се изпъна

нагоре.

Погледна го старият бук, поклати със съжаление дебелите си клони и рече:

– Ще видим.

Минаваха дни и нощи. Борчето растеше, извишаваше се, бързаше да изпревари вековните буки, старите брези, ширококлонестите дъбици. „Ние, боровете, растем нависоко“ – повтаряше борчето и бързаше да надхвърли върховете на другите дървета.

– Тъничко е, слабичко, не ще издържи – клатеше тъжно клоните си старият бук, като го гледаше. Но нищо не смееше да му каже – горделиво беше борчето.

Понякога, когато небето се накачулваше с облаци, когато доловете заечаваха от бури и вихрушки, борчето се огъваше от страх, но букакът все още му пазеше завет.

„Почакай, почакай!“ – казваше си старият бук.

На третата година борчето се извиши, но стъблото му беше тънко и крехко. То се гледаше, усмихваше се и си думаше:

– Какъв съм строен! Бор и половина!

– Почакай, почакай! – повтаряше старият бук.

И наистина неговите закани не бяха напразно.

Един ден слънцето пече толкова силно, че всичко живо в гората се изпокри и замлъкна. Листата се отпуснаха от страшната жега, тревите клюмнаха като поносени. Залезът беше тъмен, мрачен, с огненокървави отблясъци. И още щом се смрачи, глух тътен разтърси цялата гора. Вековните буки, стройните брези, ширококлонестите дъбове си зашущукаха уплашено. Светкавици разрязваха небето като големи запалени камшици. Тежки облаци полазиха нагоре, едри капки зачаткаха, някъде от полетата и пътищата се дигнаха стълбове прах. Налетя страшна буря. Заскимтяха върхове и клисури, запищя старата гора, заогъваха се клони и листа под страшния напор на бурята. Всичко като че ли побесня, всичко като че ли се сгромоляса някъде в дълбокия дол. Но така само изглеждаше. Яки бяха стъблата на дърветата, притискаха се едно о друго, подпираха се, помагаша си. Така устояваха на най-страшните напъни на бурята. Отчупваше се понякога някое малко клонче, откъсваше се някой лист, но дърветата си бяха цели и гората си оставаше гора.

Премина бурята, премина страшната нощ. Изгря слънцето, поздравя окъпаната гора, птичките запяха сладкогласно. Не беше издържало само тънкото, самотното и горделиво борче. То беше пречупено по средата. От тежката рана струяха гъсти, лепкави сълзи. Стройният му връх

Горделивото борче

лежеше на мократа земя, ошмулкан и изцапан с кал.

КРАЙ

© Георги Караславов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8915>]